

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden 2015. március 25. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

V É G Z É S T :

A testi sértés büntette miatt a **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Szegedi Törvényszék 2014. május 12. napján kihirdetett **4.B.123/2014/12.** számú ítéletét

h e l y b e n h a g y j a

azzal, hogy a cselekmény jogszabályi alapja helyesen a Btk. 164. § (1) bekezdés, **(2) bekezdés**, (8) bekezdés 1. fordulata.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült 6.350,- (Hatezer-háromszázötven) forint bűnügyi költség megfizetésére az államnak a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Szegedi Törvényszék 4.B.123/2014/12. számú ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulata szerinti testi sértés büntetében.

Ezért őt - mint többszörös visszaesőt - 6 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A kiszabott szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani megállapítva, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A kiszabott szabadságvesztésbe az általa 2013. október 4. napjától 2013. december 6. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítani rendelte.

Kötelezte a felmerült 89.863,- forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője eltérő minősítés, a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.392/2014/1/II. számú átiratában az első fokú ítélet megváltoztatására tett indítványt akként, hogy a vádlott cselekményét az ítéltábla a Btk. 164. § (1) bekezdés, (2) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulata szerint testi sértés büntetnének minősítse, egyebekben hagyja helyben.

Álláspontja szerint a törvényszék eleget tett tényfeltárási kötelezettségének. E körben releváns

tényekre a bizonyítást a szükséges mértékben lefolytatta. A vádlott bűnösségét tagadó védekezését a tanúvallomások, különösen **az 1 sz. tanú, a sértett** egyező tartalmú vallomása, valamint **a 2. sz. tanú** nyomozati vallomása alapján és a sértett sérüléséről készült igazságügyi orvos szakértői véleményre tekintettel vetette el.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapíthatóvá vált, hogy a sértett szemhéjzúzódása és felsőajak sérülése kizárólag a vádlott ököllel történő ütésétől származhatott.

Álláspontja szerint helytállóan foglalt állást a törvényszék a tekintetben is, hogy a vádlott nem volt sem valóságos, sem vélt jogos védelmi helyzetben, hiszen az idős korú, ittas, erőfölényben nem levő sértett magatartása közvetlen fenyegetésként nem volt értékelhető.

A törvényszék okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és cselekményét is túlnyomó részt a törvénynek megfelelően minősítette.

Nem foglalt állást a vonatkozásban, hogy a bűncselekménynek melyik alapesete állapítható meg a vádlott terhére.

Álláspontja szerint mivel a vádlott a sértettet egy alkalommal az arcán közepes erővel ütötte meg, tudatában volt annak, hogy legalább 8 napon belül gyógyuló sérülést okozhat, melynek lehetőségébe belenyugodott, azaz eshetőleges szándékkal valósította meg a Btk. 164. § (2) bekezdése szerinti alapesetet.

Helyesen állapította meg, hogy az életveszélyes sérülés okozására a vádlott szándéka már nem terjedt ki, ezért a Btk. 9. §-a alapján az általa okozott életveszélyes sérülést, mint eredmény vonatkozásában a Btk. 8. § 2. fordulat szerinti hanyagsága állapítható meg.

A bűnösségi körülmények felsorolása helytállóan történt. A középértéket el nem érő szabadságvesztés tartama azonban inkább enyhe, mint súlyos, míg a közügyektől eltiltás tartama megfelelő. Erre tekintettel a büntetés enyhítésére nem látott lehetőséget.

A vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen perbeszédében azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság tévedett, amikor **a 2. sz. tanú** tanúvallomására alapította a tényállást. Indítványozta a tanú vallomásának a bizonyítékok köréből történő kirekesztését.

Álláspontja szerint nem egy szándékos testi sértésből eredt a sértett sérülése, a cselekmény egy lökésből indult.

Hivatkozott a vádlottnak a vélt jogos védelmi helyzetére és ekörben a BH.1983.309.sz. határozatban foglaltakat hívta fel.

Arra tett indítványt, hogy az ítéletábra a vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (3) bekezdésébe ütköző, a (9) bekezdés c) pontja szerint minősülő gondatlanságból elkövetett testi sértés büntettének minősítse.

Enyhítő körülményként kérte figyelembe venni azt, hogy a vádlott kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik, bűnösségre is kiterjedő vallomást tett és a jelentős időmúlást. Mindezek figyelembe vételével a szabadságvesztés tartamának az enyhítését kérte.

A vádlott az utolsó szó jogán akként nyilatkozott, a cselekmény elkövetését megbánta.

A másodfokú bíróság az első fokú határozatot az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése alapján.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le a bizonyítási eljárást, melynek eredményeképpen a megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be. 351. §-ban felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, azonban kisebb helyesbítésre és kiegészítésre szorul a Be.352.§. (1) bekezdés a) pontja értelmében az alábbiak szerint:

A vádlott előéleti adatai annyiban szorulnak helyesbítésre, hogy a 2. sorszám alatt rögzített elítélését - az 1 év 6 hó szabadságvesztés büntetését - nem 2013. január 8. napjával kell kitöltöttnek tekinteni, hanem a feltételes szabadság próbaideje járt le 2013. január 8. napján.

A 2.B.475/2012/14. számú ítélettel kiszabott 1 év 4 hónapi börtönbüntetést 2013. december 7. napjától tölti.

A történeti tényállást azzal egészíti ki, hogy a sértett [évszám megjelölése] évben született, a cselekmény elkövetésekor 65 éves volt.

Az így kiegészített és helyesbített tényállás most már minden tekintetben megalapozott, így irányadó volt a másodfokú eljárásban.

A bizonyítékok értékelése során az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat milyen körben, miért fogadott el, és mely bizonyítékokat miért vetett el.

Helytállóan fejtette ki, hogy miért a 2. sz. tanú nyomozás során tett vallomását fogadta el.

A 2. sz. tanú nyomozás során tett vallomását mindenben alátámasztotta az eljárás során beszerzett és a tárgyalás anyagává tett igazságügyi orvos szakértői vélemény.

Az orvos szakértői vélemény szerint az arcot ért egyszeri öklölés okozhatta a bal szem körüli terület és a felsőajak bal oldalának zúzódását, valamint az öklölés következtében történt hanyatt esés, elzuhanás, a fej aljathoz ütdése következtében szenvedte el a sértett további sérüléseit.

Az elsőfokú bíróság helytálló és részletes indokolását adta annak is, hogy miért vetette el a jogos védelemre, illetve a vélt jogos védelmi helyzetre vonatkozó vádlotti védekezést.

Az értékelt bizonyítékok egymásra épülnek, zárt logikai láncot alkotnak, kizárva a másképp történés lehetőségét is.

Ezért a jogos védelem megállapítására irányuló vádlotti és védői hivatkozások nem megalapozottak.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére.

A vádlott a sértettet egy alkalommal az arcán közepes erővel ütötte meg. Tudatában volt annak, hogy ezáltal legalább 8 napon belül gyógyuló sérülést okozhat.

A másodfokú bíróság ezért egyetértett az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával, azzal, hogy vádlott egyenes szándékkal cselekedett.

A vádlott szándéka testi sértés okozására irányult. Az igen súlyos sérülés bekövetkezésének a lehetőségét nem látta előre, a tőle elvárható figyelem és körültekintés tanúsítása mellett magatartásának a lehetséges következményeire - hogy az ittas, időskorú sértettnek akár életveszélyes sérülést is okozhat,- gondolnia kellett volna.

Ezért helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a vádlott szándéka az életveszélyes sérülésre már nem terjedt ki, a bekövetkezett életveszélyes sérülés tekintetében a gondatlanság enyhébb formája, a hanyagság terheli.

Az elsőfokú bíróság nem foglalt állást a cselekmény minősítésekor abban, hogy mely alapeset állapítható meg a vádlott terhére.

Így a másodfokú bíróság megállapította, hogy a cselekmény jogszabályi alapja helyesen a Btk. 164. § (1) bekezdés (2) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulata.

Az elsőfokú bíróság a vádlott terhére és javára értékelhető súlyosító és enyhítő körülményeket feltárta.

Az enyhítő körülményeket a másodfokú bíróság kiegészíti azzal, hogy további enyhítő körülményként értékeli a vádlottnak a másodfokú ülésen tett azon nyilatkozatát, hogy a cselekmény elkövetését megbánta.

Ennek figyelembevétele mellett is az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama indokolatlanul súlyosnak nem tekinthető, az arányban áll a cselekmény tárgyi súlyával és az értékelt bűnösségi körülményekkel.

Szükséges és arányos volt a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása, annak tartama is megfelelő.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság a büntetés lényeges enyhítésére lehetőséget nem látott.

Az elsőfokú bíróság egyéb ítéleti rendelkezései törvényesek.

Az ítélet tábla a Szegedi Törvényszék ítéletét a fentiek szerinti helyesbítéssel a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség - kirendelt védő díja - viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 381. § (1) bekezdésén és a Be. 338. § (1) bekezdésén alapul.

S z e g e d, 2015. március 25.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.ólyomváriné dr. Csendes Mária sk.
a tanács elnöke a tanács tagja, előadó

Sefta Márta dr. sk.
a tanács tagja

A Szegedi Törvényszék 4.B.123/2014/12. számú ítélete a Szegedi Ítélet tábla Bf.I.427/2014/6. számú végzésével a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

S z e g e d, 2015. március 25.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke